

180

чтобъ за
нечай!

8 година.

36 лекция на общия класъ.

24.IV.1829 г.

Изгрѣвъ.

8г. 36⁹ 24. IV. 29г.

2

разминление върху чистата мисъл.

Имате ли тема? - Не се издава лесно манифестът. Лесно се говори, мъжко се прави. Сега кажете: защо лесно се говори, а мъжко се прави. Мъжна се прави, защото Физическото поле, ако каже някой Монъ Бланъ и да се качи на Манъ Бланъ е друго. Лесно се казва Монъ Бланъ а мъжко се качва. Казва: християнинъ съмъ. Докато станеш християнинъ е въпросът ~~Докато~~ какашъ християнинъ е една минута, но докато стениш християнинъ години се изискватъ да се качиш нагор ръ. Няма да мислите, че правенето е лесна работа, изисква се време ~~Казва~~ някой дъла. За е дъла? Няма да е лесна робата дългата. Лесно се приказва, пъкъ мъжко се прави. Да биде човекъ добър и то е мъжна работа, изисква се дълъгъ процесъ. Сега, когато сръдните нъкъ и спирецъ свирят 20, 30 години, мислите, че е много лесна работа, но, като вземете вие да го правите, виждате, че не е така лесна. Всички процеси, които съществуватъ във човешкия умъ, ле с лесно да създадешъ

1 едно бъше то.

2 двъй стана.

3 тритъ си приказватъ.

4 четириятъ тръгна.

Изпълте това: едно бъше то, двъй стана, тритъ си приказватъ, четириятъ тръгна. Лесно е сега да кажешъ едно. Което бъше едно то. Което е туй. Сега въ български езикъ думата то означава нито мъжъ, нито жена. Едно бъше то. Което е туй едно. Може да туришъ много предмети отъ сръденъ родъ, или въ философски смисъл има нъща, които нъматъ полъ. Всъщко нъщо, което се раздвоиба, то не е съвършено. Туй, което не се раздвоиба не е съвършено. ~~Щомъ~~ Чомъ човекъ се пръвърне на мъжъ или жена по чувство, ~~чомъ~~ се пръвърни на мъжъ и жена по месълъ, раздвоенъ е въ себе си. Жената мисли по женски, мъжътъ мисли по мажки. Какво мисли жената?

99 - За рокля. Къкъо мисли мъжътъ? - За гащи. Проста работа. Може да пръведешъ какво означаватъ роклята и какво означаватъ гащите. Казва: той много мисли. За философски работи мисли. Но има едно, за което и двамата мислятъ. И единиятъ иска да спи и другиятъ иска да спи. Има нъщо, за което и мъжътъ и жената мислятъ еднакво. Мъжътъ казва: спи мисе, и жената казва: спи ми се. И двамата искатъ да спятъ. После има друго, за което и мъжътъ и жената мислятъ еднакво. Мъжътъ казва: яде ми се, и жената казва: яде ми се. Общо положение. Пръведете сега думата ядене, думията спане и да изводите производните отъ тъкътъ. Вие се приближавате къмъ всичките смисъли на живота. Не се изискватъ думи, но се изискватъ дъла. Като каже някой дъло се изисква, кое е първото дъло. Като кажешъ, дъла се изискватъ, като че ли много дъла се изискватъ. Не изисква се

едно начало. Дъло въ множествено ~~форма~~ показва силитъ. Ние казваме дъла се изискватъ. Какви дъла? Казва: Добъръ да биде човѣкъ. Какво нѣщо е да биде добъръ човѣкъ. Кои сѫ добритъ дъла. Задното, като дойде гостъ ти заколишъ кокоската, то добро да твоя гостъ, но не е добро за кокоската. Ако ти дойде гостъ и ти отстъпишъ твоето си легло, ти ставаш недоволенъ. Ако отстъпиши леглото на дѣтето си, то стага недоволно. Да направишъ едно дъло, въ което всички да бидатъ доволни, то е добро дъло. Значи въ дадения случай то е мѣрката, съвсомъ трѣбва да се мѣрятъ всички положения. Въ даденъ случай кокоската трѣбва да се заколи; въ даденъ случай човѣкъ трѣбва да умре; въ даденъ случай човѣкъ трѣбва да се роди. Задо е така, не може да се докаже. Трѣбва да се роди човѣкъ, но щомъ се роди, трѣбва да умре. Но, за да се роди, има си причини, и зада умре има си причини. Може да умре задади своите си грѣхове, пъкъ може да умре и заради спасението на хората. Казвамъ: често вие прилагате морални принципи къмъ другите. Казвате: дъла ти трѣбватъ; Че какете на себе си: сега какъ трѣбва да живѣя азъ? Да се абстрагирамъ отъ всички морални които хората иматъ. Ти имаш моралъ, да си доволенъ, азъ какъ трѣбва да правя? Че Христосъ казва: Трѣбва да бидешъ добри, то е другъ въпросъ. Азъ него не разбирамъ. Казва нѣкой: добъръ човѣкъ трѣбва да бъда. То е негово понятие. Казва азъ и жи ~~шайбенски~~ казвамъ, че и ти трѣбва да бидешъ добъръ. Казвамъ: азъ съмъ добъръ, но ти неси добъръ. И азъ му казвамъ и: и ти не си добъръ. Започва споръ. Той ми казва: ти не знаешъ да говоришъ. И - и ти не знаешъ да говоришъ. Казва: Не си учень човѣкъ. Казвамъ: и ти не си учень човѣкъ. Казва: Докажи. Казвамъ: и ти докажи. Започва споръ. И - и посль той трѣгна, казва неразбранъ човѣкъ. Питавъ: каква философия има? Третъ си приказваша. "Двамата искатъ да привлекатъ третъ на садъ страна. Двамата, като спорятъ, искатъ орбитъ. Казва: можи не съмъ ли азъ най-правия. Другияцъ дойде, казва: не съмъ ли азъ най-правиятъ? Третинъ, орбитътъ дойде, чуди се коя страна да вземе. Ако вземе едината, "единобънто то", кое е , което започна кавгата. Двъ стана. Кои двѣ, които станаха кавгата кой започна. Едно бѣше то. Всъкога идеята казва: една бѣше тя. Нѣма опрѣдѣлена идея. Всички на обще хора се намиратъ въ едно трудно положение. Говорятъ се за подобрѣніе на живота. Казва: искамъ за бъда учень човѣкъ. Ти трѣбва да станемъ учень човѣкъ, че самъ да се харесашъ като учень човѣкъ. Човѣкъ самъ трѣбва да хареса себе си като добъръ човѣкъ. Докато вие очаквате отънъ да ни харесатъ, вие не можете да бѫдете съвѣршени. Вие трѣбва да бѫдете доволни. Доролството, когато го имате го има и отражение отънъ. При такива условия се можемъ ние да говоримъ за единица / цвѣтливъ и ли нещастенъ. Щастли

вият човекъ познава законите на живота и хипноза. Сега искате да възьмите какъ да познаете? Онзи, който иска да пътешества да познава законите на лъгнето. Че какъв е законът на лъгнето? Казва: да знаешъ да модулирашъ гласа си. Онзи, който иска да учи същността, тръбва да познава законите на същността, тръбва да знае правилата. Искате разбирашъ същността по-добре, искате по злъ, не си еднакво даровити. За говорене не си еднакво даровити, за правене добро не си еднакво даровити. Да правиш добро, то е дна дарбъ. Да не мислите че всички и хора може да направят еднакво добро. Не че не искате, но колкото правимъ, казватъ: тия работи не може да направя. Какъ да не може да направишъ? Казва: искате ли Аве Мария. Колцина отъ васъ може да я изпълни. Може да се намърятъ двама, трима, които се упражнявали, други казватъ: не с за насъ. Питане: къде изпълни Аве Мария какво ще стане. Не само да изпълни Аве Мария, но тази Мария имала животъ въ себе си. Да пълни Аве Мария е лесно, но да имашъ живота на Аве Мария е друго. Едно е да кажешъ Монсън Бланъ, и друго е да се качишъ на Монсън Бланъ. Да се качишъ отгоре и да се върнешъ, че кажемъ: она: сна работа е, като кинешъ пръвъ всички положения на планината. Искате пътъ да се намърши въ затруднение. Сега идеята опростотворява живота. Лесно е да се живее за смълния човекъ, за разумния човекъ.

Едно бъше то. Двъй стена. Четиритъкъ тръгна. Всъкога възакона на четиритъкъ ище тръбва да започнемъ една работа, тя тръбва да се реализира. Сега това какъ ще го изпълнете. Не че туй ще разръши въпроса, за какъмъ едно предложение ище може да се пръвърне, но какъ ще го турите? Онзи, който разбирашъ закона на мудриката тъкъ може да създадатъ една пъсени. Но сега какъ ще започнете пъсенита, едно бъше то. Какъвъ тонъ ще му дадете. По видимому е проста работа. Всички работи си се прости. Казвамъ: тръбва да имашъ една основна идея, които търпи никакво видоизменение. Всъкога тръбва да имашъ една основна идея, върху които да помагашъ живота си, и тази идея, тази форма тръбва да те свързва съ живота. Сега, като кажемъ, че съзнанието на Бога присъствува навсякъдъ, не мислете, че съзнанието на Бога е заето съ напитъ страдания, небивалици, каквото мислимъ, че Господъ за всичко това се интересува. Представете си, че азъ вървя по пътя дигна една сламка, мислите ли, че Господъ ще обърне внимание ти дигненъ сламката, оставилъ я и навсякъдъ, турни ръцътъ си въ джобоветъ, казвашъ: знаете ли какво и правихъ? Дигнахъ една сламка. Мислите ли, че Господъ обрналъ навсякъвъ внимание. Когато драма души започватъ да се спорятъ, щъ дигатъ сламката. Сега тръбва да знаемъ, че отъ дигненото по сламките Господъ не се интересува. Единиятъ обяснява, какво ищо е животъ и другиятъ обяснява, какво ищо е

животът, най-послѣ се скрватъ, единиятъ казва:ти не разбирамъ, какво нѣщо е? Животътъ Пита третиятъ: кое е най-правото миѣниe? Азъ казвамъ: отъ философско гледище ти трѣбва да умрѣшъ. Разбира се. Готовишъ ли се да умрѣшъ? Разбира се, като останѣшъ. Ами ти? Разбира се и азъ. Тогава днама, като умиратъ вие не знае-ала те какво нѣщо е животътъ. Сега това е относителенъ животъ. Ако ние разбираме за складната на живота, разбираме бессмъртието. Какво нѣщо е бессмъртието? Безсмъртниятъ знае, какво нѣщо е бессмъртието. Какво нѣщо е бессмъртието ние нѣмаме понятие. Щомъ ме заболи коремътъ, азъ вече не съмъ бессмъртенъ. Щомъ имамъ смущения въ главата, азъ вече не съмъ бессмъртенъ. Щомъ те смути една малка работа, ти си съмъртенъ. Какво ще говоришъ за бессмъртието. Бессмъртенъ ервъ който не умира. Нико въ свѣта да не въ състояние да наруши твоя вътръшъ миръ. Турците изразяватъ на прости едикъ това тѣй: "И цѣлиятъ свѣтъ да изгори, моята черга нѣма да изгори." Че изгори цѣлиятъ свѣтъ, че твоята рогозка нѣма да изгори. Азъ му казвамъ: ако цѣлиятъ свѣтъ изгори, че изгори и твоятъ рогозка, защото твоята рогозка е направена отъ складия метериялъ, отъ който е направена земята. Ако изгори свѣтъ и рогозката ще изгори. Искамъ да ме убѣди, че рогозката нѣма да изгори. Това не е върно. Само на съвършенния човѣкъ рогозката нѣма да изгори, понеже той ще бѫде на мъсечината или нѣкакъ въ пространството, какво ще изгори, той ще си вземе рогозката, ще се разхожда, каквъ да изгори, на земята, какъ нѣма да изгори. Въ живота се изисква една трезва мисъль. Нѣкой казва: азъ съмъ много недоволенъ. Понеже това, което мисли, не си ти. Мислишъ ли, че това, което мислишъ, ти мислишъ всѣкога става, че бѫде добръ. Не, че много пихъ, ако то стане, ти ще бѫешъ недоволенъ. Казва: не можахъ да се оженя. Мислишъ ли, че като се оженишъ, ще бѫешъ доволенъ. Именно тамъ ще дойде твоето недоволство. Казва: ако бѫкъ се оженилъ, животътъ щѣше да има смисълъ. Тамъ щѣше да се обезсмисли животътъ. Поне сега си самъ, нѣма съ кого да се карашъ. Едно бѣше то. "Има процеси, които ставатъ въ живота природа, ние трѣбоватъ да разбираме смисъла. То е единение не скъществата. Всички скъщества се стремятъ къмъ единение, да станатъ едно, единение, хармониране, туй, което наричатъ да се хармониращъ да намѣришъ своето място въ живота, дѣто провидението те е поставило, скъщевременно ти е поставило една задача: ти самъ да намѣришъ твоето място. То е задачата. Трѣбва да намѣришъ твоето място. Господъ не знае ли? Това, което Господъ знае, той го е направилъ, но туй ти трѣбва да го направишъ. Азъ ще живѣя вече, то прѣставлява божествена идея. Каквото Господъ намислилъ, ще го направи. Азъ по причина на Божествената мисъль живѣя. Азъ, за да се усъвѣти неинствувамъ, че го направя.

животът, най-послѣ се скрватъ, единиятъ казва:ти не разбирамъ, какво нѣщо е животъ? Пита третиятъ: кое е най-правото и ийниятъ? Азъ казвамъ: отъ философско гледище, ти трѣбва да умрешъ. Разбира се. Готовъ ли се да умрешъ? Вазбира се, като остана. Ами ти? Разбира се и азъ. Тогава днама, като умиратъ вие не знаете какво нѣщо е животъ. Сега това е относителенъ животъ. Ако ние разбираме за сѫщината на живота, разбираме безсмъртието. Какво нѣщо е безсмъртието? Безсмъртниятъ знае, какво нѣщо е безсмъртието. Какво нѣщо е безсмъртието и не нѣмаме понятие. Щомъ ме заболи кръвта, азъ вече не съмъ безсмъртенъ. Щомъ имамъ смущения въ главата, азъ вече не съмъ безсмъртенъ. Щомъ те смути една малка работа, ти си смъртенъ. Какво ще говоришъ за безсмъртието. Безсмъртенъ е който не умира. Нико въ свѣта да не въ състояние да наруши твоя вътръшъ миръ. Турциятъ изразяватъ на престъ едикъ това твъй: "И цѣлиятъ свѣтъ да изгори, и онта черга нѣма да изгори." Де изгори цѣлиятъ свѣтъ, че твоята рогозка нѣма да изгори. Азъ му казвамъ: ако цѣлиятъ свѣтъ изгори, че изгори и твоятъ рогозка, защото твоята рогозка е направена отъ сѫния материалъ, отъ който е направена земята. Ако изгори свѣтъ и рогозката ще изгори. Искамъ да ме убъди, че рогозката нѣма да изгори. Това не е върно. Само на съвършения човѣкъ рогозката нѣма да изгори, понеже той ще биде на мъсчината или нѣкъдѣ въ пространството, какво ще изгори, той ще си вземе рогозката, ще се разхожда, каквъ то на земята, какъ нѣма да изгори. Въ живота се изиска една трезва мисълъ. Нѣкой казва: азъ съмъ много недоволенъ. Понеже това, което мисли, не си ти. Мислишъ ли, че това, което искамъ ти мислишъ всѣкога става, че биде добръ. Не, че много пакъ, ако то стане, ти ще бъешъ недоволенъ. Казва: не можахъ да се оженя. Мислишъ ли, че като се оженишъ, че бъешъ доволенъ. Именно тамъ ще дойде твоето недоволство. Казва: ако бъкъ се оженялъ, животътъ щѣше да има смисълъ. Тамъ щѣше да се обезсмисленъ животъ. Поне сега си самъ, нѣма съ кого да се карашъ. Едно бѣше то. "Има процеси, които ставатъ въ живота природа, и не трѣбва да разбираме смисъла. То е единение не съществата. Всички сѫщества се стремятъ единично, да станатъ едно, единение, хармониране, туй, което наричатъ да се хармониращъ да намѣримъ своето място въ живота, дъто провидението те е поставило, същевременно ти с поставило една задача: ти самъ да намѣришъ твоето място. То е задачата. Трѣбва да намѣришъ твоето място. Господъ не знае ли? Това, което Господъ знае, той го е направилъ, но туй ти трѣбва да го направишъ. Азъ ще живѣя вече, то представлява божествена идея. Каквото Господъ намислилъ ще го направи. Азъ по причина на Божествената мисълъ живѣя. Азъ, за да се усъвършенствувамъ, ще го направя."

6
To е процесъ не за година, две три, то е дълъгъ процесъ. Че днесъ не съмъ съвършенъ, утре, най-после когато стана. Иде онази българска поговорка "Зей коню, за зелена трева". Конът никога за зелена трева не се прозява. Туй не е върно. Кога хората се прозяватъ? когато съм гладни или когато съм сити. Човекъ всички се прозява, когато не се интересува когато няма, какво да прави. Човекъ се прозява, когато няма работа. Прозявката не показва едно тягостно положение. Прозявката всичко показва, че застой има на известенъ процесъ. Въ природата тръбва да стане една прозявка, за да се възстанови известенъ редъ на нѣщата. Когато се прозявашъ, всичко отваряшъ да върви нѣщо въ тебе. Щомъ се прозяваш веднажъ, двашъ, казва: ето влѣзълъ нѣкой духъ! Какъ влѣзълъ? Влѣзълъ духътъ мъ мене. - Видѣ ли го? Всички, който се прозява е живъ човекъ. Прозява се този човекъ, който е буденъ. Прозяватъ се само живите хора, умрълите хора никога не се прозяватъ. Нѣкой казва, той се прозява. Радвай се, че се прозява, той е живъ човекъ. - Никога въ живота не се прозява. - Той е умрълъ човекъ. Сега интересно е думата прозявка откъде излѣзла? При такви услория се явила, какъ е дошло на място ума идеята да нарече думата прозявка. Какъ се казва на френски прозявка, *bâiller* + *прозяваш се*
bâiller На български значи *напъхан* ба. Онзи баба, която зае, значи върши и нѣщо. Онзи човекъ, който се прозява, бие, *ножки* прави нѣщо той. На френски моя сестра се казва *ma sœur*, на английски *my sister* съ одно малко изменение, почти е същото. Онзи който създава езика, *жизнен* коренътъ на тази дума имаме въ мамо. Всичко думата *maison* значи туй, отъ което нѣщата излѣзли, туй което дало нѣщо отъ себе си. Като кажешъ *moi* МО, значи туй, което излѣзло, което се отдѣлило отъ мене. След дователно, туй което се отдѣлило тръбва да се върне. Въ случая тръбва да има единение въ идеятъ. Ако една идея излѣзи отъ тебе и същия законъ, ще направи единъ кръгъ и ще се върне. Всичко добро, което излѣзло отъ тебе, ще направи едно движение е пакъ ще се върне при тебе. И всеко зло ще се върне. Единение има и въ злото и въ доброто.

Сега, разбира се, вие тръбва да разберете думата зло. ЗЛО. Въ какъ седи злото? З-то е законъ за размножаване. Човекъ тръбва да превърне злото въ какво? Значи това, което расте и се размножава безъ законъ е зло. Защото следъ като се наплодятъ ще искат храна отъ всички. Следователно, отъ чрезмѣрното разплодяване, тия организми ще започнатъ единъ други да се изядатъ и се ражда злото. Следователно, всички единъ човекъ, на когото мислитъ, чувствата и желанията се размножаватъ безъ законъ, той създава злото. Тогава тази е формата на злото. Туй е знакътъ на *Илюцифера*. Туй е човекътъ, който поддържа. Седналъ на земята и казва: земята е моя. Следователно, въ всичките форми на живота се той тръбва да биде. Има една жорма, дали я съзнавате или не... Тогава има друго разрешение на въпроса. Значи истинскиятъ стремежъ е токука. Идайте всичко когато две линии се съединяватъ показва единство, единение. Но тукъ има разклонение, разединение има. Три се явяватъ. Значи тази част /а/ е материалниятъ съйтъ, тамъ дето хората ядатъ и пиятъ има разединение. Но щомъ дойдатъ да дълътъ богатствата братя и сестри започватъ да спорятъ: единиятъ взелъ повече, другиятъ взелъ повече. Като започнатъ да плачатъ, казватъ: ти ядешъ повече, ти ще платишъ повече, започватъ да спорятъ, кой ще плати повече. Започватъ много добра

добре, свършватъ зле. Въ злото всичко има едно единство вътре. Споредъ васъ коя е емблемата на доброто? Понеже тази емблема на злото е вътре, извадете истинската емблема. Първото е емблема на злото, това е емблема на доброто. Значи доброто просторъ дава, злото об себя. При злото това същество нищо не дава, само влада и всичко е господарь. Туй съществото седнало на земята, завладало я. Следователно, туй е едно противоречие. Това същество каквото завладяло то не може да го влада. Този Люциферъ седи на семята и тя е него носи, като се движи. Туй, което тебе носи, е по-силно отъ тебе. А той иска да завлада това същество, което го носи. Питамъ: когато се качишъ на единъ конь, може ли да го завладашъ? Който мисли, че го завлададалъ, той се лъже. Коньтъ, който те носи, е по-силенъ отъ тебе. Въ края на краищата ти като ездишъ конь, ще замаяашъ на конь. Азъ защо не обичамъ да язда на конь? Не искамъ да замаязамъ на конь? После нѣкой се вози на автомобилъ. Не искамъ и на автомобилъ да се възмъза, защото ще имамъ колесата въ ужненикъ главата. Временъ се качишъ, веднажъ, два пъти, разбирамъ, но всеки денъ на автомобилъ, всеки денъ на аеропланъ. После еднообразието е лошо. Ще кажешъ: безъ автомобилъ не мога. Ще създадешъ зло въ себе си. - Безъ аеропланъ не мога. - Можешъ и безъ аеропланъ, можешъ и безъ автомобилъ, можешъ и безъ конь. Безъ своя умъ, безъ своето сърдце не можешъ. Има нѣщо, безъ което не можешъ.

Всички единъ отъ васъ тръбва да има мисли, съ които тръбва да тури редъ и порядъкъ въ себе си. Условията, при които живите, може всички денъ да ви изхвърлятъ, както водата изхвърля предметите. Таки и животъ може да ви изхвърли като непотребна вещь. Значи, ако си една жива риба, водата не може да те изхвърли, но ако си една сламка, ще те изхвърли, да же ако си голъмо дърво, ако си паразодъ безъ кормило, пакъ ще те изхвърли. Но колкото и малка риба да си, ако имашъ крилца, ако имашъ перки, нѣма да ви изхвърли. Имако вие умрете по същия начинъ, животъ изхвърля хората навънъ. Казва нѣкой - тръбва да се живѣе. Че рибата не казва: азъ тръбва да живѣя. Но казвамъ на рибара: тръбва да имашъ перки, тръбва да имашъ хранилъ, за да бъдешъ жива. За да живѣешъ по същия законъ, същата аналогия изваждамъ. За да живѣешъ тръбва да имашъ тия условия въ себе си, не тръбва да търсишъ отвѣнъ дървото. Колкото паразодътъ да седи, може да го държишъ съ котве, но скъса ли се котвата, паразодътъ пакъ може да се изхвърли навънъ. Ако животътъ може да ви изхвърли, не зависи отъ живота, не че животъ не ви обича. Той се мъчиши. Ако морето може да ви изхвърли, зависи отъ ония въздушни течения, къмъ които иматъ влияние върху повърхността на морето. Туй море ще направи известни пертурбации и тие предмети, които не сѫ живи, ще се изхвърлятъ.

Сега ще извадите едно правило: Като влѣзете въ едно събрание да бъдете така съсрѣдоточенъ, че като те питатъ, кой бѣше до тебе, кой бѣше предъ тебе, задъ тебе, че никого да не видишъ - така да бъдешъ замисленъ. - Какъ е възможно, толкова хора имаше? - Възможно, но азъ никого не видѣхъ. Онзи, който излиза отъ едно събрание, че всички хора видѣлъ, той всички видѣлъ, но себе си не видѣлъ. Казва: азъ видѣхъ: Петко, Драгана, Стояна. - Не е вѣрно, че си видѣлъ. Нима като видишъ къщата на драгана, си видѣлъ драгана? Сега мнодина отъ васъ, които сте дошли тукъ, съществувате, азъ ви виждамъ. Автомобилите сѫ тукъ, но господарите ги нѣма. Слугата, шофирътъ е тукъ, господарътъ по нѣма, отошълъ нѣкѣде по работа. Но може

би следъ една минута, следъ единъ часъ да дойде. Възможно е. Но казвамъ: автомобилът е тукъ, но господарът го нѣма. Казва: къде е? - Свободенъ е човѣкът да слиза, където иска, да се качва, шофьорът го чака. Вие казвате, че човѣкъ като дойде съ тѣлото си, той е тамъ. Или чакаме да дойде господерът. Понеже между хората става споръ, каратъ се ~~жени~~ шофьоръ съ шофьоръ, господарът никога не се каратъ. Понеже единиятъ е на земята, другиятъ на месечината, двамата господари нѣматъ възможностъ абсолютно да се каратъ. Този законъ е вѣренъ. Казва: дяволът е главенъ на господа. Дяволът обича господа, моли му се и той да му изпраща сила. Но дяволът има злѣ на настъ. Нийшиятъ автомобилъ се сблъскъ а съ дяволския автомобилъ. Какво означава дяволътъ? Дяволътъ е същество, което мисли бързо, ходи бързо, движи се бързо, който язе бързо, оплаща бързо, прескача бързо, навсъкъде бърза той, всичко бързо свършва. Дяволътъ ако го накара ратъ да изоре нивата, ще я озоре за една минута. Ти да се пънкашъ цѣлиу денъ не може да я изорешъ. Ти отивашъ предъ сѫдиятъ, искашъ правото и съ месеци тамъ ще се маешъ, ще хващашъ адвокати, ще дириши помощъ, дяволътъ като доиде въ половинъ часъ ще накара сѫдиятъ да мислятъ като не го. На този сѫдия една торбе съ златни английски, на онзи сѫдия торба съ злато и тѣ решатъ работата бързо. ти казвашъ:

Доброто струва повече отъ паритѣ. Дяволътъ казва: паритѣ азъ ги направихъ, давайте пари, колкото искате. Сега вие ще кажете: право ли е това дяволътъ казва: право е за васъ, експедитивността е за мене. Азъ съмъ експедитивът човѣкъ. Каквото е заради васъ вие може да го търсите, азъ съмъ експедитивъ, не може да търся правото. Заради васъ вие може да търсите. Азъ искавъ въ моето съзнание работитъ да станатъ бързо, въ вашето съзнание да ставатъ право, пъкъ азъ търся превъ бързо да станатъ. Итъй ние сме на два полюса. Дяволътъ мисли едно, ние мислимъ друго. Следователно, нѣма допирни точки въ избора. Нѣкой путь дяволътъ като върви е вглъбенъ въ своята мисъль, ако не го закачишъ, нищо нѣма да каже. Ти го спрешъ по пътя да му приказвашъ за опашката, той е експедитивъ, търкули те на земята. Казва: когато азъ вървя, не искамъ никой да ме спира. Защото ти като спешъ дявола, ти търсишъ правото и дяволътъ казва: азъ въ свѣта право не търся, но експедитивностъ. Всѣки който спира моята експедитивностъ, ще го търколя. И тъй казва се въ писанието: Не противи се злому! Азъ това превеждамъ на модеренъ езикъ: Не спирай дявола въ работата! Като мине той съ автомобила отвори му путь нека мине. Нѣкой казвате, искате да спрете дявола да му видите паспорта. Ти спрешъ ли дявола да му видишъ паспорта, да му искашъ паспортъ, ще си видишъ булата. Често въ себе си вие се спирате на дявола да искате паспортъ. Дай му място да си замине.

Това е психологически начинъ на разсъждение. Има едно притиворечие въ живота, което никога не може да се разреши. Не го разрешавай. Има известни числа, къито не може да раздѣлишъ на други. Ирационалните числа дѣлишъ, дѣлишъ и най-после туришъ точка. Спредъ, защото и хиляди години да дѣлишъ, не може да го раздѣлишъ. Точка тури. Има нѣща, които не може да раздѣлишъ. Има нѣщо ти го търпишъ, не може, ще туришъ точка. Се ще остане нѣщо, или отъ тебе ще замине или ще останешъ да давашъ нѣкоя стопанка. Сега ние искаме точно да е.

Нѣма точность въ свѣта. Който не търси точните работи, той не разбира живота. Има нѣща въ живота, които не са точни. Амарне станало тъй както ти обичашъ, не е точно. За миналите нѣща пострадалъ си нѣщо. Ще кажешъ: то е ирационално число. Днесъ рационално, после ирационално. Така вървят следъ всѣко рационално въреи ирационално. Ако днесъ си щастливъ, не мисли, че и утре ще бѫдешъ щастливъ. Казва: какъ да не бѫда азъ щастливъ. Може да бѫдешъ щастливъ, ако си съвършенъ, но при обикновените условия не можешъ да бѫдешъ щастливъ. Стане война, имашъ четири сина, взематъ ги на събитото поле, убиятъ римата. Ти си търговецъ, утре стане криза, изгубишъ, стане жалъментъ, босъ да искашъ. Уменъ човѣкъ си, но може да фалира, рашъ босъ да искашъ. Имашъ десетина къщи, стане землетресение, съборятъ се къщи. Нашите къщи вънъ отъ настъ. Които не владаме, може да се съборятъ при землетресение. И ти станешъ нещастенъ. Казва: какъ. Убиятъ сина ти и ти станешъ нещастенъ. Казва рѣдко ставатъ войни. - Може да станатъ. При обикновените условия ще взематъ въ съображениу. Всѣки денъ ~~въ~~ чака война не става. Сега същевременно човѣкъ когато дойде на земята^{този} този съвършения човѣкъ при всичкото свое съвършенство той ще опита дисхармонията, която съществува. Може ~~да~~ да приведа единъ примѣръ за Христа. Нали той бѫше най-съвършениятъ човѣкъ. Той казва: Докога же ви тѣрпя? Значи усъща тази дисхармония и казва: съ въсъ на глава не се излиза. После виждаме този съвършениятъ човѣкъ направи единъ камшикъ и казва: какво мислите вие? И Той видѣ, че и съ това въпросътъ не се разрешава. Той вдигна камшика, но и следъ него храмътъ се напълни съ продавачи. Вие мислите, като кажете една дума - направихъ камшика И Христосъ направи камшикъ, но онѣзи продавачи пакъ влязоха. И въ евангелистътъ и въ православните на всѣкъдъ. И оттогава се въ негово име лотарии правятъ, пакъ събиратъ, добрини правятъ, после спорятъ, кой изялъ паритъ. Обаче, онази идея, която Христосъ е проявилъ въ нейната чистота, тя е съвсемъ отвлечена идея. Та затуй за да се обичатъ двама души, има си законъ: единиятъ трѣбва да живѣе на месечината, другиятъ на земята, а третиятъ на слънцето. Ако сѫ повече, другиятъ ще иде на венера, по всичкитѣ планети ще идат и въ седмицата веднажъ ще се срещатъ, като се срещатъ ще си гугуцатъ и, като се разделятъ, ще покапатъ сълзи отъ очитъ. Щомъ се наблизо, въ една къща като живѣятъ, въ една стая, всѣки ще каже: дотегна ми. Всѣки иска да избѣга. Казва: дотегна ми да живѣя заедно. Казвамъ: въ живота се изисква единъ вътрешенъ просторъ на нѣщо идеи. Когато говоримъ за просторъ, разбираме ще се понесемъ нѣкъде въ пристранството, во нѣкой другъ свѣтъ ще се пренесемъ.

Преди нѣколко дена дойде една сестра и казва: азъ ходихъ въ другия свѣтъ. Въ онъ свѣтъ ходила, но она свѣтъ е въ този свѣтъ. Въ онъ свѣтъ азъ ходилъ и единъ човѣкъ, който не е съвършенъ кракътъ му не можеда припари. Да ми казва нѣкой, че ходилъ въ она свѣтъ. Казвамъ: какво има въ она свѣтъ? Казвамъ: Този свѣтъ, въ който ти си ходила е точно като този свѣтъ. Ти си видѣла баба си, че предѣла на хурка. Видѣла дѣло си, че съ воловетъ оралъ - точно както тукъ. Най-после всички сте седнали на хубава трапеза, че сте яли точно както тукъ на земята. Какъвъ е она свѣтъ. Сега казвате: на она свѣтъ ходихъ. Че да кажешъ нѣщо ново, което нѣма на земята. Туй нова като идешъ при вратата на она свѣтъ, казва: ти хурката на баба си носишъ ли? - Върни се назадъ. - Ти оралото на дѣло си носишъ ли? - Нося. - Върни се назадъ. После казватъ: ти огладнявашъ ли? - Върни се назадъ.

10

ти огладняваш ли? - Оглади явамъ. Върни се назадъ. Защото тамъ искатъ хо
хора които нито предатъ, нито огладняватъ. Защото тамъ други
работи се вършатъ. Тамъ няма слуги да срагатъ, други да се сърдятъ, че не
съ угостени обреде, въ небето такива работи няма. Нега ще извадя анало
гията. Духовниятъ свѣтъ се отличава, че тамъ няма противоречие. Щомъ влѣа
зешъ, познавашъ, че животъ има смисълъ. Не че този животъ на земята е
лошъ. Тъй както живеемъ на земята по добъръ животъ отъ този настъ не ни
се пада, по добъвъ животъ отъ този на земята не може да бѫде. Всъки отъ
васъ може да на рави на земята най-добрия животъ. Разва, азъ искамъ да я
ямъ чисто ядене. - Може самъ да го сготвишъ. - Искамъ хубава чиста покривка
ка. - Може самъ да я оперешъ, да я туришъ на масата. Поне единъ денъ може
да го направишъ. никой не ти забранява. Казвашъ: искамъ да имамъ чисти
ръце, крака. - Може десетъ пъти на денъ да ги измиешъ, да няма никаква
каль, може да се вчесвашъ, може да се обличашъ. Може презъ цѣлия животъ
да работишъ и да направишъ дрехи каквито искашъ, може съ сърмя да ги
направишъ, че дато вървишъ да дръжки се махатъ тия дженкеши. Сега
тия дженкеши дамитъ ги носятъ. Тия дженкеши показватъ, че свободенъ трѣб
ва да бѫдешъ, замахъ трѣбва да имашъ.

Казвамъ: Трѣбва да имате една права мисълъ. На обикновения жи
вотъ не трѣбва да му се сърдите. Обикновеното и необикновеното това съ
два полюса. Да допуснемъ, че вие се
разтревожите. Съвършениятъ животъ какъвъ бѫше? Съвършениятъ човѣкъ носи
съ себе си щастието. Да допуснемъ, че вие се разтревожите. Какво подразби
рате подъ думата тревога? Тревога, няма сина ви, детето ви - вие се трев
ожите, къде е. Не сте увѣрени какво може да станало. Може да закъснѣло
детето съ приятели. Или пари очаквате нѣкъде дали сте и се тревожите.
Или дѣржите изпитъ, или теза имате. При тия всички нѣща може да имате
една вътрешна тревога, едно смущение. Казва: каква е тази рабата? Къща гра
дишъ, не си доплатилъ. Турцитъ казва: ..Какъ да се идвадишъ отъ тази
вътрешна тревога. Ако намѣришъ този основенъ законъ да съмѣнишъ състояни
нието, ти вече имашъ нѣщо, на което може да разчиташъ. Тревожишъ се. До то
отмахнешъ тази тревога, че никога да не иде въ ума ти. Сега вие много ра
боти знаете. Какво е вашето правило, за да премахнете тревогата. да допу
снемъ, че вие имате едно състояние 1. Вие имате 1, то е едно състояние 2.

Вие сте майката, детето го, няма закъснѣло. Казвате, точно въ 6 часа трѣбв
ва да бѫде тукъ?, и нава 6 и половина, минава 7, минава 8, минава 9
минава 10 часа, тревожите се, какво станало съ детето. Тогава да допуснемъ
че детето закъснѣло съ X, нали въ математиката работите съ такива велич
чини. X е равно на 4; Туй дете съ 4 часа закъснѣло. то е опредѣлено още
като се родило това дете, като го пратите тамъ и тамъ, тогава да закъснѣ
4 часа.,, Казва: защо трѣбва да закъснѣ, това вашето дете намѣрило друго
дете, паднало, счупило си крака, седи при него да намри нѣкои други хора
да намѣри кола за го закарать въ болиницата. като се връща, казвате: ти
защо закъснѣ? това дете казва, че намѣрило болно дете, което си счупило
крака и то трѣвало да му помогне. Затова закъснѣло 4 часа. 4 часа трѣбв
вало непремѣнно да закъснѣ. Следователно, щомъ допуснешъ, че то трѣбвало
да закъснѣ 4 часа, веднага тревогата минава. Казвате: за добро е закъснѣ
ло това дете. Ти имашъ полица да ти плащатъ, но закъснѣли да внесатъ пор
ритъ довечера щѣха да дойдатъ разбо ници и да ви обератъ.
Казвамъ: по-добре е, че онзи не ви донастъ паритъ. Той ве направилъ добр
добро. Ако бѫше ви внесълъ паритъ, щѣха да ги задигнатъ.

Ако закъснѣло детето, за добре е. Ако не платили полицата на време, за добро е. Всичко е за добро. Накъде допусни го, че е а добро и нѣма да има тревога въ себе си. то е равниният човѣкъ. - първото правило. Тревога има имашъ - азъ не говоря единъ начинъ за другитѣ, како да премахватъ тревогата, но първото правило, вие какъ ща премахвате тревогата. За колко нѣща ви говорихъ? За кмѫща, за детето, за холица, за други четири петь работи, ще ги допуснете, че сѫ за хубаво. Тогава да кажемъ, боленъ си три месеца си на легло, не можешъ да станешъ отъ леглото. Най-първо нѣма да допуснемъ, че си боленъ. Ще кажешъ: три месеца азъ помагахъ на едно болно дете. Щомъ допуснешъ, че ти боледувашъ, ти си една медуза. Но медузитъ на боледуватъ. Те кажешъ: четири месеца трѣбаше да помогамъ на едно болно дете. Въ дадения случай ти човѣкътъ, който не разбиращъ дожия законъ, твоето висше съзнание трѣбаше четири месеца да те убеждава тебе, че това трѣбаше да живишъ и блде. Казва: добре ми стана, че заболѣхъ, но има нѣщо въ тебе, което никогане боледува. Казва, много съмъ разтревоженъ. Има нѣщо въ тебе, което се тревожи, но има нѣщо въ тебе, което не се тревожи, никога. Следователно, щомъ кажете: азъ се разтревожихъ, кой се разтревожилъ въ тебе?

Сега често може да наблюдавате хората, какъ се зараждатъ спорове между тѣхъ. Гът единъ класъ става споръ, което дете дигнало първо ръка на въпроса на учителя. Учителътъ дигналъ не това, което първо дигнало ръка. Но учителътъ въ дадения случай нѣма време всичките деца да се изкажатъ. Другитѣ деца оставатъ недоволни. Въ единъ класъ всичките деца иматъ право да дигатъ двата си праста, но колко деца иматъ право да говорятъ? - едно или две. Щомъ едното дете стани и казва, другото нека се радва. Спорътъ произлиза отъ друго нѣщо. Да допеснемъ въ едно отдѣление учителътъ каже, Иванчо, Колко е 5 по 5? - едното дете каже 25. Всѣкъ дете има право да говори. Второто каже: 5 по 5 прави 25. Третото каже същото, четвъртото, петото. Какво сѫ разрешили ако всички деца кажатъ, че петь по петь прави 25? Тогава казвамъ на първото дете: кажи ти 5 по 5 колко прави? На второто - 6 по 6 колко прави? На третото 7 по 7 колко прави и т.н.

Трѣба да се пазимъ отъ еднообразието. Щомъ единъ каже една идея, другъ казва: може да се изкаже по другъ начинъ. - какъ ще го изкажешъ по другъ начинъ. Ще дойде сега другото. Но другъ начинъ може. Трѣба да дойде да ми доказва другъ единъ процесъ. Казва: тази идея има и друго разрешение. Казва $5+5+5+5=20$; $5+5=10$; $10+5=15$; $15+5=20$; $20+5=25$. Още е по-експедитивно? Казва: чакай да ти кажа новъ начинъ. Той вземе да разрешава. Казвамъ и този е хубавъ, който има време. Но въпросътъ е петь по 5 прави 25. Тогато нѣкой казва: не е това добро. Доброто е всѣкога добро. Непказвамъ, че това, което той е казалъ е имало глупаво, нито че той е глупавъ човѣкъ. Щомъ каже, че е 25, не е глупавъ. Щомъ каже, че 5 по 5 е 25, той е уменъ човѣкъ.

Въ себе си ние всѣкога трѣба да бдемъ праведливи. Но мене има единъ определенъ начинъ. Не поставяйте противоречия въ действията. Природата не поставя противоречие въ живота на хората. Не туряй това, за което ти не знаешъ. Може да има нѣкаква външна причина. Зарави себе си и стави всѣкога закона 5 по 5 е 25.

Дали е с особенъ то е другъ въпросъ.

— 33 Сега какво правило извадихте? 12кажете ми. По закона на превъпл
плотяването на душитъ, никой знаменитъ философъ, който написалъ 25 тракт
таки по философиата, като се роди, ражда ли се пакъ философъ? Този филосо
съфъ има нужда майка му да го пивика въ пелени. Той като малко дете
говори нѣщо. Сутринъ майка му го вземе и не го пита, съблъче го и хайде въ
коритото. Той поплаче тя пакъ го убие. Ако той имаше съзнание, да каже, к
какъ тъй мене въ коритото да ме турятъ. Той като философъ казва, че
човѣкъ трѣба да биде свободенъ. Майка му не се съобразява съ неговитъ
трактати, обръща го налоно надѣсно, извади го, завие го, хубаво съ пели
нитъ, поусмихне се и каза, едно време бѣше философъ, втория пътъ като
пишешъ малко по другъ начинъ ще пишешъ. Майката казва: азъ пиша тракта
ти сега. Азъ тѣлкувамъ ти съ твоята мистъръза хората, туй което азъ
правя сега, харесва ли ти? — Не ми харесва. — Тогава и ти да развържешъ
хората. И хората не са доволни. Толко зъ споръ има, толко зъ хора са изгорѣ
ни заради твоята хижия философија. Та казвамъ: въ живота като дойдешъ,
ще кажешъ: не съмъ философъ вече. Тогава детето ще каже на майка си: мамо
я ме окими още веднашъ, господа като сте клаполи вишетъ деца, имало ли е
нѣкое да каже, я ме окими. — Нито единъ случай. Тамъ е погрѣшката ни, че
ние никога не искаме да признаемъ погрѣшката си. погрѣшката си е погрѣш
ка, нищо повече! Поправи тази погрѣшка, тя е общо. Дали погрѣшката е твоя
или не, изправи погрѣшката. Като изправишъ погрѣшката ти правишъ добро
и на себе си и на другитъ. Другитъ противоречия, които съществуватъ, не и
имъ турай разрешение... се стремете върединъ животъ да бѫдешъ съвършен.
Действуйте като съвършено... азвате, азъ имамъ високъ идеалъ. Много добро
бре. Високиятъ идеалъ е едно далечно бѫдаше, но туй което сега може да н
тай е съвършенството. Едно малко добро, кое
то може да направите въ себе си. Тревога имамъ, имамъ да плащамъ една по
лица отъ десетъ хиляди лева нѣмамъ пари. Смущавашъ се, безспокоишъ се.
Могато иматъ да ти плащатъ, и се тревожишъ, че не са ти платили на врем
ме. Могато пѣти ти имашъ да плащашъ, ти се тревожишъ, че нѣмашъ пари. Въ
първия случай ще кажешъ: то е така опредѣлено. Въ втория случай, ще идешъ
при този комуто дължимъ и ще кажешъ, че нѣмашъ пари. Точенъ ще бѫдешъ.
Законътъ е таъвъ. ти си казашъ, че следъ три месеца ще платишъ десетъ
хиляди лева. Но се случва, че минаватъ трите месеца и не може да изпълни
нишъ казаното. Ще идешъ и ще кажешъ: не съмъ предвидѣлъ нѣщо, не мога
да изъмня казаното. Едва имамъ сто лева за лихвите на десетъ хиляди.
Ще може ли да направите една отсрочка? Казва: не мога да правя отсрочки.
— Може да ме туришъ въ затвора, може да протестирашъ полицата. — Чакай сег
га недѣлї. Философија е това. Може да ме туришъ въ затвора, може да я отсро
чишъ. Не искай да ме туришъ въ затвора. Прези двеста години азъ ти дадох
жденїе десетъ хиляди лева на заемъ и ти на трите месеца не ги донесе и
затова сега и азъ не мога да платя полицата отъ десетъ хиляди лева. За
това и ти сега изправи си погрѣшката. Като си изправишъ погрѣшката след
другитъ три месеца и азъ ще ги донеса. — Това са причини вътрешни, съ кои
то ти овърташъ съзнанието. Защото въ настъ има едно съзнане тъмно. Ние
не искаме ние да размишлягаме. Ние сме като децата, искаме майка ни да
направи това нѣщо.

13

ти ще размърдашъ съзнанието, ще ~~намъримъ~~ същественото, разумното. Казва
ме, ти преди 200 години не плати! ~~не време.~~ Азъ отъ твоя начинъ се възпи
питахъ тогава ти бѣхъ слуга, сега съмъ господарь, сега азъ съмъ господар
ти си слуга. Ако нѣщата не ставатъ както ти искашъ, ти си слуга. Ако нѣщата
ставатъ тѣй, както ти искашъ, ти си господарь. Следователно, не може да
плати на време слугата, но господарьъ може да плати на време. Тогава
ще кажешъ на господара така: Правилни са твоите закони, азъ не мога да
платя. Ще намѣришъ причинитѣ, защо не може да плати. Ще идешъ и ще се обѣ
обърнешъ къмъ човѣка, ще кажешъ: не мога да ти платя. Той ще ви тури благ
городни епитети, може да ви класира. Вие ще му кажете: крайно съмъ ви
благодаренъ за вашето високо мнение, което имате заради мене. И действи
телно правъ си! Но кога ще платишъ? ледъ други три месеца ще платя;
ще върна парите съ лихвите и тогава ще ви моля да оттеглите думите си
назадъ. Туй е се а въ живота. Трѣбва всички да се ~~намѣрятъ~~ завез
мемъ да работимъ. Има единъ начинъ за работа. Опасността на синца ви
че вие седите. Казвате, азъ имамъ добъръ стремежъ. Нищо не значи добрият
стремежъ. - Азъ мисля това да направя. малкото приложение, малката задача
е отворенъ путь за разрешение на голтмитъ противоречия, които имате.

Имате редъ противоречия, които срещате въ живота си. Така е опредѣлено,
работа е за вѣсъ, която трѣбва да разрешите. Ако нѣмахте тия мъчинотии,
животъ ви съвсемъ би билъ неинтересенъ. ще каквото противоречие и
да срещнете въ живота, това противоречие е предвидено. Ако го разрешите
за бѫдеще ще дойде нѣщо друго; ако не го разрешите, тогава за бѫдеще ще
се предвиди нѣщо, което ще бѫде малко по-лошо отъ това, което имате. Нали
ви приведохъ онзи примѣръ въ единъ отъ беседите за онзи богатия. Чато ми
миналъ покрай единъ богатъ единъ светия, богатиятъ казва: каки на Господе
че ми дотегна моето богатство. Чато миналъ покрай единъ беденъ човѣкъ
той пѣкъ казалъ: каки на Господа, че ми дотегна сиромашията. Богъ казва т
така: каки на богатия да сане недоволенъ, да вземе да роптае, ще взема
всичкото богатство. Кажи, на сиромаха всѣки денъ да благодари, веднага ще
забогатѣе. минава покрай богатия казва му това. Богатиятъ казва, какъ моя
да бѫда неблагодаренъ? - Богатъ ще те остави тогава. минава покрай сир
омаха и му казва на него, каквото му казалъ Господъ. казва: какъ да бѫде
да благодаренъ? - Сиромашия ще имашъ. Именно ще направишъ туй, което е
невѣзможно. Ако искашъ да те освободи отъ богатството, ще бѫдешъ неблаго
даренъ. Шомъ не искашъ тогава богатството има друго разрешение. Да не
кашъ Господъ ~~намѣр~~ да вземе богатството, но самъ да го раздадешъ. А
пѣкъ сиромахъ, който се зарогилъ въ пѣската това е лентай. да вземе ~~жъ~~
~~жълтъ~~ една лопата да работи, ще изкара 5-10 лева. Има нѣща, които не ис
искатъ разрешение. Има много християни, които очакватъ да дойде нѣкой
праведенъ човѣкъ да му даде пари. Че той пари може да даде, пѣкъ може
и да не даде. Но ти презъ този денъ ще направишъ една работа, отъ която
всѣкога ще имашъ единъ плюсъ. Онова е случайно. Туй което ще направишъ е
по-сигурно. Имашъ една идея, стани направи я, ще ставай смѣшенъ. Макар
опитъ да излѣзе несполучливъ, не се самоунижавай. ажи стана точно
тѣй както мислѣхъ. Дошълъ си, жена ти сготвила бобъ и турила повече съл
соль. Седяте на трапезата, мъжъ казва: пресолила си боба. Казвамъ, сестре
дай една чаша топла вода. чалъя въ боба, веднага ще се разреди. Иска пове
ве вода. Тя го направила на яхния, направи го на чорба. солениятъ бобъ
като туришъ вода, ведната тази соль ще се размие въ водата и ще стане
по-добре.

Казва чорбулякъ. - По-добре чорбулякъ, отколкото караница. Този разумния ятъхще каже, дай една чаша топла вода, бобътъ е на яхния да го направи на чорба. Каква е разликата? Въ яхните има по-малко вода, въ чорбата повече.

Сега какво разбрахте вие? Вие имате една философия ще кажете: Много добро се говори, Учителю, направи ги... Работите, за които ви говоря всъки ден ги правя. Моя бобъ като се осоли туря една, 2-3 чаши вода, не си поплювамъ, туря 1-2-3 чаши вода. Пъкъ нѣкой путь като нѣма соль, казвамъ: и безъ соль може да се яде и съ соль и безъ соль. Обаче никога не правя погрѣшката, която направила ледна бѫлгарка. Той завелъ своя другаръ на ~~постижената~~ направила кафе и турила соль въ кафето намѣсто захаръ. Пита ги: хубаво ли е кафето? - Хубаво. Сладко ли е? - Да. Тъ се мращатъ малко не съ доволни, после като си заминали, тя вижда, че кафето е солено. Въ кафето соль не се туря. Турцитъ го пиятъ горчиво, не солено.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТЪ!